

Sygn. akt I ACa 64/18

Sygn. akt I ACz 88/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 czerwca 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie – I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSA Teresa Rak
Sędziowie:	SSA Józef Wąsik SSA Paweł Rygiel (spr.)
Protokolant:	st. sekr. sądowy Paulina Klaja

po rozpoznaniu w dniu 12 czerwca 2018 r. w Krakowie na rozprawie

sprawy z powództwa J. H.

przeciwko Gminie C. i Skarbowi Państwa - Staroście (...)

o wydanie nieruchomości i zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Kielcach

z dnia 27 listopada 2017 r. sygn. akt I C 1145/17 oraz na skutek zażalenia powoda od postanowienia zawartego w pkt I wyżej opisanego wyroku

1. **oddala zażalenie;**

2. **oddala apelację;**

3. **zasądza od powoda J. H. na rzecz pozwanych Gminy C. i Skarbu Państwa – Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej kwoty po 1.000 zł (jeden tysiąc złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego i zażaleniowego;**

4. **przyznaje od Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Kielcach na rzecz adwokat K. J. kwotę 8.856 zł (osiem tysięcy osiemset pięćdziesiąt sześć złotych), w tym 1.656 zł podatku od towarów i usług, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu w postępowaniu apelacyjnym i zażaleniowym.**

SSA Józef Wąsik SSA Teresa Rak SSA Paweł Rygiel

sygn. akt I ACa 64/18

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 12 czerwca 2018 r.

Powód J. H. domagał się od pozwanych Gminy C. i Skarbu Państwa – Starosty (...), aby wydali mu nieruchomości obejmującą część działek położonych w C., oznaczonych numerami geodezyjnymi (...) i (...), a nadto domagał się zasądzenia od pozwanej Gminy C. kwoty 450.000 zł z ustawowymi odsetkami tytułem wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z nieruchomości oznaczonych numerami geodezyjnym (...) i (...), położonych w C., a stanowiących własność powoda oraz zasądzenia od Gminy C. na rzecz powoda kwoty 600.000 zł tytułem zadośćuczynienia i odszkodowania za doznaną krzywdę z tytułu rozstroju zdrowia, związaną z korzystaniem przez pozwanych z w/w nieruchomości.

Wyrokiem z dnia 27 listopada 2017 r. Sąd Okręgowy odrzucił pozew w części dotyczącej żądania wydania nieruchomości (pkt I sentencji), oddalił powództwo w pozostałej części (pkt II) oraz zasądził od powoda na rzecz każdego z pozwanych koszty procesu (pkt III i IV).

Sąd I instancji ustalił, że w dniu 4 października 1974 r. Naczelnik Powiatu w B., w trybie ustawy z dnia 26.10.1971 r. o uregulowaniu własności gospodarstw rolnych, wydał akt własności ziemi nr (...), w którym stwierdził, że rodzice powoda J. i S. H. nabyli z mocy prawa własność nieruchomości położonej w C. tj. działki oznaczonej nr ew. 30 o pow. 0,5688 ha. Działka nr(...), objęta ww aktem własności ziemi nie jest tożsama z działkami oznaczonymi obecnie w ewidencji gruntów nr (...) i (...), położona jest w innym miejscu.

Dalej Sąd wskazał, że działka położona w C. oznaczona nr 349 w rejestrze gruntów Gminy C. według stanu na 1967 rok wpisana była w pozycji rejestrowej (...). Władającym tym gruntem był początkowo Państwowy Fundusz Ziemi, następnie Gospodarka Komunalna, a ostatecznie Urząd Miasta i Gminy C.. W rejestrze pomiarów części składowych działek przeznaczonych pod budownictwo jednorodzinne z 1975 roku wskazano, że właścicielem i władającym działek nr(...i (...) jest Skarb Państwa. W dniu 25 stycznia 1975 roku Naczelnik Powiatu w B. wydał zarządzenie nr (...)w sprawie ustalenia podziału terenów budownictwa jednorodzinnego w C., określonych nazwą „osiedle budownictwa jednorodzinnego (...)”. W związku z tym na podstawie opracowania geodezyjnego z 1975 roku zaewidencjonowanego pod nr (...)dokonano podziałów i utworzono nowe działki w ten sposób że:

- wydzielone działki nr (...) zostały połączone w jedną nieruchomość oznaczoną nr (...),
- wydzielone działki nr(...) zostały połączone w jedną nieruchomość oznaczoną nr (...),
- wydzielone działki nr (...) zostały połączone w jedną nieruchomość i weszły w skład działki o nr (...) stanowiącej drogę.

W rejestrze gruntów gminy C., jednostki ewidencyjnej miasta C. z 1983 roku, w pozycji rejestrowej (...) wpisana jest m.in. działka nr (...) ul. (...), o powierzchni 0,2611 ha, jako właściciel wpisany jest Skarb Państwa, a jako władający Urząd Miasta i Gminy w C..

W 1998 roku na zlecenie Gminy C. wykonano dokumentację geodezyjną z podziału działek będących własnością gminy C., oznaczonych numerami (...) (oznaczonej w ww dokumentacji nr (...), KW nr (...)) i (...). Dokumentacja ta została przyjęta do państwowego zasobu geodezyjnego i kartograficznego w dniu 26 października 1998 r. pod nr (...). Zgodnie z tą dokumentacją działka nr (...) o pow. 0,780 ha została podzielona na działki nr (...) i(...). Z podziału działek spisano protokół graniczny, w którym obecne strony wyraziły zgodę co do przebiegu granic. Decyzją z dnia 30 października 1998 roku znak (...)Burmistrz Miasta i Gminy C. zatwierdził ten podział.

W dniu 19 lutego 1999 roku został zawarty akt notarialny rep.(...) nr (...), w którym Gmina C. oddała powodowi w użytkowanie wieczyste działkę oznaczoną w ewidencji gruntów Gminy C. obręb – miasto (...) nr (...), o powierzchni 0,0387 ha oraz przeniosło nieodpłatnie na rzecz powoda własność budynku mieszkalnego wzniesionego ze środków

powoda. Decyzją z dnia 14 marca 2004 roku, znak(...)Burmistrz Miasta i Gminy C. orzekł o przekształceniu ww prawa użytkownika wieczystego we własność.

Pismem z dnia 11 maja 2016 roku powód zwrócił się do Wojewody (...) (który pismo to przekazał według właściwości do Starosty (...)) o zwrot nieruchomości gruntowej położonej w C. przy ulicy (...), numer ewidencyjny działki (...). W uzasadnieniu tego wniosku powód stwierdził, że został pozbawiony posiadania wyżej wymienionej działki na skutek jej przejęcia w 1985 roku na rzecz Skarbu Państwa bez podstawy prawnej. W toku postępowania administracyjnego ustalono, że powód domagał się zwrotu nieruchomości stanowiącej część działki hip. (...), położonej w C., która w obecnej ewidencji gruntów gminy C., obręb C. - miasto (...), stanowi część działki nr (...), dla której w księdze wieczystej jako właściciel wpisany jest Skarb Państwa (nr KW (...)), leżącej w ciągu drogi powiatowej ulicy (...). Decyzją z dnia 6 lipca 2016 roku znak (...)Starosta (...) odmówił zwrotu nieruchomości oznaczonej numerem działki (...). W uzasadnieniu wskazano, że przedmiotowa nieruchomość nie była w 1985 r. własnością powoda, ani jego rodziców, nie była od nich wywłaszczona lub nabyta innym dokumentem. Powód odwołał się od tej decyzji i decyzją z dnia 31 sierpnia 2016 roku znak (...)Wojewoda (...) utrzymał zaskarżoną decyzję w mocy.

Właścicielem działek nr (...) położonych w C. jest Gmina C.. Z kolei właścicielem działki nr(...)położonej w C. jest Skarb Państwa - działka ta zajęta jest pod drogę.

Sąd odnotował także, iż uprzednio powód zainicjował już postępowania sądowe, którego przedmiotem było żądanie nakazania pozwanym Gminie C. i Skarbowi Państwa wydania mu nieruchomości położoną w C., obejmującą część działek nr (...) oraz żądanie zasądzenia kwoty 60.000 zł tytułem wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z tej nieruchomości. W uzasadnieniu żądania wydania nieruchomości powód podał, że od kilkudziesięciu lat mieszkał wraz z rodzicami na działce nr (...) o pow. 0,5688 ha oraz, że działka nr (...), która stanowiła własność jego rodziców obejmuje obszar działek nr (...). Prawomocnym wyrokiem wydanym w sprawie I C 467/13 Sąd Rejonowy wB. oddalił w/w powództwo.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy ocenił, że w zakresie żądania wydania nieruchomości zachodzi powaga rzeczy osądzonej. W niniejszej sprawie oraz w sprawie I C 467/13 Sądu Rejonowego w B.zachodzi tożsamość roszczenia oraz tożsamość podmiotowa. W związku z tym, w tej części pozew – zgodnie z art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. – podlega odrzuceniu.

W pozostałej części powództwo jest bezzasadne. Skoro bowiem powód nie udowodnił, że jest właścicielem spornych nieruchomości, to nie przysługuje mu przewidziane art. 224 i nast. k.c. roszczenie o zapłatę wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z nieruchomości. W konsekwencji brak jest również podstaw do uwzględnienia żądania zapłaty odszkodowania i zadośćuczynienia za rozstrój zdrowia powoda, powstałego na skutek bezprawnego posiadania przez pozwaną Gminę C. działek (...) i (...)

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c.

Powód wniósł zażalenie od rozstrzygnięcia zawartego w pkt I opisanego wyżej wyroku oraz apelację od wyroku oddalającego zgłoszone przez niego powództwo.

W zażaleniu powód zarzucił naruszenie:

- art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. poprzez przedwczesne wydanie postanowienia o odrzuceniu pozwu oraz
- art. 227 § 1 k.p.c. poprzez niewyjaśnienie wszystkich okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy.

Wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania oraz o nieobciążanie go kosztami postępowania.

W apelacji J. H. zarzucił naruszenie przepisów postępowania, a to:

- art. 217 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. poprzez oddalenie wniosków dowodowych: z opinii biegłego z zakresu geodezji na okoliczność wykazania granic nieruchomości będących własnością powoda oraz ustalenia, czy nieruchomość oznaczona nr 30 obejmowała także część działek na (...) i (...); z oględzin z udziałem biegłego na okoliczność wskazania spornego zakresu działki i przejęcia działek przez pozwanych;

- art. 233 k.p.c. w zw. z art. 278 § 1 k.p.c. poprzez uznanie, że opinia wydana w sprawie I C 467/13 Sądu Rejonowego w B. jest wiarygodna;

- art. 102 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie i obciążenie powoda kosztami postępowania w sytuacji, gdy jest on osobą ubogą, subiektywnie przeświadczoną o słuszności dochodzonych roszczeń, a strona wygrywająca korzystała ze stałej obsługi prawnej i nie poniosła dodatkowych nakładów na prowadzenie procesu.

Apelujący powód wniósł o zmianę wyroku poprzez uwzględnienie powództwa w całości i nie obciążanie powoda kosztami postępowania, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Pozwani wnieśli o oddalenie apelacji i zażalenia oraz o zasądzenie kosztów postępowania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Tak zażalenie jak i apelacja powoda nie mogą odnieść zamierzonego skutku.

W pełni należy podzielić ocenę Sądu Okręgowego, że w zakresie roszczenia o wydanie nieruchomości pozew podlegał odrzuceniu z przyczyn określonych art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c.

Powaga rzeczy osądzonej zachodzi w wypadku, gdy zapadło już prawomocne rozstrzygnięcie dotyczące tego samego przedmiotu postępowania, pomiędzy tymi samymi stronami. Wyrok sądu, który uzyskał prawomocność formalną (art. 363 k.p.c.), obok wynikającej z art. 365 k.p.c. mocy wiążącej, uzyskuje także cechę powagi rzeczy osądzonej. Jest ona negatywnym aspektem prawomocności wyroku i polega na niedopuszczalności ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia sprawy, która została już prawomocnie osądzona (*ne bis in idem*). Ponowny pozew w sprawie objętej powagą rzeczy osądzonej podlega odrzuceniu (art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c.).

Wskazać zatem należy, że w niniejszej sprawie zachodzi tożsamość podmiotowa stron z postępowaniem w sprawie Sądu Rejonowego w B. pod sygn. I C 467/13.

W obu sprawach żądanie pozwu obejmowało m.in. wydanie tej samej nieruchomości. Jakkolwiek we wcześniejszej sprawie żądanie pozwu dotyczyło wydania całej nieruchomości składających się z działek ewidencyjnych o nr (...) i (...), zaś w niniejszym postępowaniu żądanie dotyczy wydania bliżej nieokreślonej części tej nieruchomości, to żądanie zgłoszone w niniejszej sprawie mieści się w żądaniu, co do którego prawomocnie już orzeczono. Podkreślenia przy tym wymaga, że w obu sprawach powód, na uzasadnienie zgłoszonych żądań, odnosi się do tych samych okoliczności faktycznych, w konsekwencji w obu sprawach żądanie opiera się na tożsamej podstawie faktycznej.

Przypomnieć zatem należy, że przedmiotem procesu jest roszczenie procesowe, a więc żądanie zawarte w pozwie wraz z przytoczonymi na jego poparcie okolicznościami faktycznymi. To okoliczności faktyczne kwalifikują zgłoszone przez powoda żądanie i decydują o treści i granicach rozstrzygnięcia. Innymi słowy, granice powagi rzeczy osądzonej wynikają z przedmiotu rozstrzygnięcia, a przedmiot ten determinowany jest treścią zgłoszonego żądania w powiązaniu z uzasadniającym je zespołem okoliczności. Tym samym powaga ta nie zachodzi w razie zmiany żądania bądź zmiany okoliczności faktycznych, w tym zarówno w przypadku powołania się na inny zespół okoliczności faktycznych pozwalających na odmienną kwalifikację roszczenia, jak też ujawnienie się nowych okoliczności faktycznych. Jak m.in. wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 18 kwietnia 1980 r. (IV CR 85/80, OSNC 1980, z.11, poz. 214) „do uznania, że sprawa została prawomocnie osądzona, a więc, że istnieją podstawy do odrzucenia nowego pozwu (art. 199 § 1 i art. 336 k.p.c.), nie wystarcza samo stwierdzenie, że w obydwu sprawach chodzi o to samo roszczenie i że identyczne

są strony obydwu procesów; mimo bowiem identyczności stron i dochodzonego roszczenia stan rzeczy osądzonej nie występuje, jeżeli uległy zmianie okoliczności, których istnienie było przyczyną oddalenia pierwszego powództwa, a więc jeżeli roszczenie stało się w świetle nowego stanu faktycznego uzasadnione”. W innym z orzeczeń Sąd Najwyższy podkreślił, że „przy badaniu zarzutu powagi rzeczy osądzonej należy zawsze uwzględnić, czy po uprawomocnieniu się poprzedniego orzeczenia nie zaszła tego rodzaju zmiana okoliczności faktycznych sprawy, która mimo tożsamości żądania nowego pozwu, uzasadnia rozpatrzenie tej samej sprawy w nowym procesie” (wyrok z dnia 5 października 1973 r. I CR 511/73, LEX nr 7313). Wreszcie, w wyroku z dnia 21 czerwca 2006 r. II CSK 34/06, LEX nr 393881 Sąd Najwyższy wskazał, że „Granice przedmiotowe powagi rzeczy osądzonej określa nie tylko przedmiot, ale i podstawa rozstrzygnięcia sądu. Stan rei iudicatae zachodzi wówczas, gdy w sprawie już prawomocnie rozstrzygniętej oraz w sprawie będącej przedmiotem osądu zachodzi tożsamość obu wymienionych elementów. Do uznania tożsamości porównywanych roszczeń wymagane jest stwierdzenie, że oparte one zostały na jednakowej podstawie faktycznej i prawnej. Stan taki nie będzie zatem występował w sytuacji, gdy uległy zmianie okoliczności, które legły u podstaw rozstrzygnięcia o wcześniej zgłoszonym roszczeniu”.

Uwzględniając powyższe wskazać należy, że żądanie zgłoszone w niniejszej sprawie jest tożsame z żądaniem objętym wyrokiem wydanym w sprawie I C 467/13. W obu sprawach powód powołuje się na te same okoliczności faktyczne, odwołując się do tej samej argumentacji. Nadto w niniejszej sprawie powód nie powołał jakichkolwiek okoliczności, z których miałyby wynikać, że po wydaniu wyroku w sprawie I C 467/13 doszło do zmiany stanu faktycznego bądź też, że powód odwołuje się do innego rodzaju faktów, niż to miało miejsce w prawomocnie zakończonym, wcześniejszym postępowaniu.

Powyższe rozważania czynią bezprzedmiotowymi zarzuty żalące co do przedwczesności wydania orzeczenia o odrzuceniu pozwu oraz bezzasadności pominięcia dowodu z opinii biegłego. Ocena, czy w sprawie zachodzi powaga rzeczy osądzonej ma charakter formalny i sprowadza się do porównania treści zgłoszonego w sprawie roszczenia z przedmiotem rozstrzygnięcia w sprawie prawomocnie rozstrzygniętej. O ile z takiego porównania wynika tożsamość przedmiotu obu spraw, pozew podlega odrzuceniu. Bez znaczenia dla takiej decyzji procesowej pozostaje merytoryczna weryfikacja zgłoszonego w sprawie żądania.

W tym kontekście nie sposób zrozumieć argumentacji żalącego, że jedynie przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego umożliwi mu wykazanie okoliczności faktycznych tego rodzaju, że nie mogłyby one stanowić podstawy do uznania powagi rzeczy osądzonej. Nadto, o ile z tego zarzutu wynikać ma twierdzenie, że dopiero przy pomocy biegłego geodety możliwe jest takie zweryfikowanie możliwej podstawy roszczenia, która mogłaby umożliwić powodowi sformułowanie żądania nie objętego powagą rzeczy osądzonej, to zarzut ten nie może odnieść skutku. Jakkolwiek nie można wykluczyć, że powód ma trudności w takim zbudowaniu żądania pozwu, by przy określonej sytuacji faktycznej odniosło ono skutek, to jednak samo postępowanie dowodowe nie służy prawidłowemu określeniu zgłaszanego w sprawie roszczenia, a jedynie weryfikacji takiego roszczenia, które w sprawie zostało zgłoszone. Tym samym takiej weryfikacji, służącej sformułowaniu dopuszczalnego roszczenia, powód winien dokonać przed wytoczeniem powództwa. Jeszcze raz natomiast wskazać należy, że żądanie pozwu zgłoszone w niniejszej sprawie jest tożsame z żądaniem, co do którego prawomocnie orzeczono w sprawie I C 467/13.

Konsekwencją trafności decyzji o odrzuceniu pozwu jest bezzasadność powództwa w pozostałej części. Zważyć należy, że skuteczność żądania zasądzenia należności - tak z tytułu wynagrodzenia za bezumowne korzystanie, jak i zadośćuczynienia - była uzależniona od wykazania przez powoda, że jest właścicielem działek o nr (...) i (...). Stosownie bowiem do przepisów art. 224 i nast. k.c., roszczenie o zasądzenie wynagrodzenia za bezumowne korzystanie przysługuje właścicielowi rzeczy. Z kolei roszczenie o zapłatę zadośćuczynienia ma charakter odszkodowawczy. Niezależnie od przyjętej podstawy prawnej oceny tego roszczenia (art. 415 k.c., art. 445 k.c., czy też art. 448 k.c.), warunkiem odpowiedzialności strony pozwanej było wykazanie bezprawności naruszenia, a ta - z uwagi na twierdzenia pozwu - wystąpiłaby jedynie wówczas, gdyby powód wykazał, iż jest właścicielem nieruchomości.

Wskazać zatem należy, że wyrok Sądu Rejonowego w B.wydany w sprawie I C 467/13 tworzy nie tylko powagę rzeczy osądzonej, lecz korzysta także z przymiotu prawomocności materialnej.

Zgodnie z art. 365 k.p.c, orzeczenie prawomocne wiąże nie tylko strony i sąd, który je wydał, lecz również inne sądy oraz inne organy państwowe i organy administracji publicznej, a w wypadkach w ustawie przewidzianych także inne osoby. Związanie, o którym mowa w cyt. normie procesowej, polega na związaniu wskazanych w niej osób dyspozycją zawartą w sentencji wyroku skonkretyzowanej, zindywidualizowanej i trwałej normy prawnej wywiezionej przez sąd z norm generalnych i abstrakcyjnych zawartych w przepisach prawnych. Inne sądy, organy państwowe oraz organy administracji publicznej rozstrzygające w sprawach innych niż karne (§ 2) są związane prejudycjalnie, czyli nie mogą dokonać odmiennej oceny prawnej roszczenia niż zawarta w prejudykacie, ale także nie mogą dokonać odmiennych ustaleń faktycznych. Związanie stron oraz prejudycjalne związanie innych organów określane są jako pozytywny aspekt prawomocności materialnej.

Z tego punktu widzenia oddalenie wyrokiem wydanym w sprawie I C 467/13, z powództwa J. H. przeciwko Gminie C. i Skarbowi Państwa, żądania wydania nieruchomości przesądziło, że występujące w dacie wyrokowania okoliczności faktyczne nie dawały podstaw do oceny, że spełnione zostały przesłanki określone art. 222 k.c., w tym, że powód jest właścicielem jakiegokolwiek części spornej nieruchomości. Rodzi to konsekwencję polegającą na tym, że w zakresie zdarzeń istotnych dla oceny tej przesłanki rozstrzygnięcia, która związana jest z wykazaniem własności spornej nieruchomości, które były przedmiotem oceny przy wyrokowaniu w poprzedniej sprawie, Sąd rozpoznający niniejszą sprawę nie może dokonać odmiennych ustaleń faktycznych, jak też dokonać ich odmiennej oceny prawnej. Powód nie powołał także jakichkolwiek okoliczności tego rodzaju, z których wynikałoby, że już po dacie wyrokowania w poprzedniej sprawie doszło do zmiany stanu faktycznego, uzasadniającego odmienną ocenę.

W sytuacji zatem, gdy przesądzone już, że powód nie jest właścicielem nieruchomości składającej się z działek nr (...) i (...), to oczywiście bezzasadne okazało się jego roszczenie o zapłatę wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z tej nieruchomości, jak i o zapłatę zadośćuczynienia i odszkodowania za doznaną krzywdę z tytułu rozstroju zdrowia, związaną z rzekomym bezprawnym korzystaniem przez pozwanych z w/w nieruchomości.

Powyższe czyni bezprzedmiotowym zarzuty apelującego związane z bezzasadnym pominięciem oferowanych przez niego dowodów z opinii biegłego oraz oględzin, jak też kwestionujące dokonane w pierwszej instancji ustalenia faktyczne. Ze wskazanych wyżej przyczyn ustalenia te Sąd Apelacyjny przyjmuje za własne.

Za bezzasadny Sąd uznał zarzut naruszenia art. 102 k.p.c. Niezależnie od sytuacji majątkowej i osobistej powoda, wywiódł on roszczenie przy wiedzy, iż poprzednie, tożsame w swej treści żądania okazały się bezzasadne.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Apelacyjny, na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. oraz art. 385 k.p.c., oddalił zażalenie i apelację powoda.

O kosztach postępowania apelacyjnego i zażaleniowego Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. i art. 102 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. Na zasądzone koszty składają się opłaty od wynagrodzenia pełnomocnika. Jakkolwiek, co do zasady, powód winien zwrócić pozwanym koszty procesu, to jednak Sąd uznał, iż uzasadnione jest ograniczenie obciążenia powoda tym obowiązkiem do kwot w wysokościach po 1.000 zł. W ocenie Sądu Apelacyjnego, sytuacja majątkowa powoda oraz wyrażane przez niego subiektywne poczucie krzywdy powoduje, że wystarczająco dotkliwe dla powoda jest obciążenie go w całości kosztami procesu za pierwszą instancję i częściowo kosztami postępowania apelacyjnego i zażaleniowego.

SSA Józef Wąsik SSA Teresa Rak SSA Paweł Rygiel